

quarto à Christo nato, Egfridus Nordanhumbrorum Rex cædibus & incendiis Hiberniam Anglis amicissimam confudit, quo nomine à Beda gravissimis verbis subaccusatur. Inde

Norwegi
Hiberniam
vassant.

Norwegi Turgesio duce regionem per triginta annos indignissimis populationibus devastaverunt, sed illo demum ex insidiis sublato, in Norwegos cæde adeo atroci grassati sunt incolæ, ut vix nuntius tantæ cladis superfuerit. Norwegi hi proculdubio Normanni illi fuerunt, qui (ut inquit Rhegino) Caroli magni temporibus, Hiberniam Scotorum insulam aggressi, à Scotis in fugam conversi erant. Postea Oustmanni, id est Viri Orientales, è maritima Germania in Hiberniam venerunt, qui cum magnæ & copiosæ mercaturæ specie quasdam urbes occupassent, difficillimum bellum brevi concitarunt. Eodem fere tempore Eadgarus Rex Anglorum potentissimus magnam Hiberniæ partem devicit. Sic enim in ejus quodam diplomate legitur. Cui concessit cum Anglorum imperio propitia divinitas omnia regna insularum Oceani cum suis ferocissimis regibus usque Norwegiam, maximamque partem Hiberniæ cum sua nobilissima civitate Dublinæ Anglorum imperio subjugare.

Has externorum bellorum procellas gravior intestinæ seditionis tempestas excepit, quæ Anglo ad debellandam Hiberniam viam patefecit. Ex Regulorum Hiberniæ simultatibus, & pravis æmulationibus Henricus Secundus Rex Angliæ occasione arrepta, serio agitavit anno Salutis CIOCLV. cum proceribus Angliæ de Hibernia expugnanda in usum fratris sui Guilielmi Andegavenfis, sed ex consilio matris ejus Matildis Imperatricis res in aliud tempus dilata. Nec multis interjectis annis Dermicius Murchardi filius (Dermot Mac Morrog illi vocant) qui Orientali Hiberniæ patri (quam Latine Lageniam vulgo Leinster dicunt) cum imperio præfuit, ob tyrannidem, & libidinem regno exturbatus, (O-Roricii enim Midie reguli uxorem rapuerat) ab Anglorum Rege Henrico Secundo, ut auxiliariis armis in regnum restitueretur, impetravit. Pactusque est cum Richardo Comite Penbrochiæ, cognomento Strongbowe ex Clarensum familia oriundo, ut ad eum restituendum auxilium ferret, & ille Comiti cum Eva filia regni successionem confirmaret. Comes vero statim conscripta ex Wallis & Anglis lectissima militum manu, & adscitis in belli societatem Giraldis, sive Fitz-Giralds, Stephanide sive Fitz-Stephans, & aliis ex Anglia nobilibus, Dermicium focerum in avitum regnum restituit, & paucis annis tantam Hiberniæ partem victoria complexus est, ut ejus potentia Anglorum Regi jam suspecta fuerit, qui promulgato edicto cum gravi comminatione, Comitem & commilitones ex Hibernia revocavit, & nisi nulla interposita mora parerent, publicatis

Oustmanni, qui forte Tacito
Æstiones,
Eginardo
Assti.

Rob. de Monte ad annum 1185.
1167.
Dermicius Murchardi filius.

Richardus Strongbow.

bonis proscripsit. Vnde Comes quicquid vel uxorio jure crevit, vel bello acquisivit, regi pacto, & tabulis concessit, & ab eo Comitatus Weisfordiæ, Ossoria, Carterloghiæ, & Kildariæ cum quibusdam castris, tanquam beneficiarius cliens recepit. Coactis ergo copiis, transiit in Hiberniam Henricus Secundus anno Christi MCLXXII. & insulæ principatum obtinuit. Omne enim imperium suum, & potestatem in illum transtulerunt Hiberniæ Ordines, Rothericus O Conor Dum, id est, Fuscus Hiberniæ monarcha, Dermot Mac Carty Rex Corcagii, Donald O Bren Rex Limirici, O Carel Rex Vrielæ, Mac Shaglin Rex Ophaliæ, O Rork Rex Midie, O Neal Rex Ultoniæ, proceresque reliqui & populus ipsorum, Chartis subsignatis, traditis, & Romam transmissis. Accessit etiam Hadriani PP. Diploma, & in investituræ signum annulus, nec non Synodorum quarundam Provincialium autoritas. Ille postea Ioan. filio Hiberniæ Dominum in manus tradidit. Quod Urbanus Papa Bullâ confirmavit, & in confirmationis argumentum coronam de pavonis pennis auro contextam misit. Quem cum jam Rex esset, scriptitant Hiberniam una cum Anglia Romanæ Ecclesiæ tanquam feudalem Diploma te concessisse, & ab ea tanquam secundarium & feudatarium recepisse, successoresque obligasse, ut trecentas Marcas Pontifici Romano solverent: sed hoc in veritate falsum esse asserit, qui Pontificias partes ad mortem propugnavit clarissimus vir Thomas Morus. Romanos enim ejusmodi concessionem non posse exhibere, illam pecuniam nunquam exegisse, & Reges Angliæ nunquam hoc agnovisse scribit. Verum pace tanti viri res aliter se habuit, ut ex Parlamentariis Rotulis omni exceptione majoribus liquido constat. In Conventu enim Ordinum regni, Edwardo Tertio regnante, Cancellarius Angliæ retulit PP. Romanum Regem Angliæ Romam in jus vocaturum tam de homagio quam de tributo pro Anglia & Hibernia præstando, quibus Ioannes Rex olim se & successores obstrinxerat; & hac de re sententiam rogavit. Episcopi seorsim diem ad deliberandum postularunt, itidem Proceres & Plebs sive Communitas. Postridie conveniunt & uno omnium consensu sciverunt & sanxerunt: Quandoquidem nec Rex Ioannes, nec Rex alius quispiam possit ejusmodi servitutem regno imponere nisi communi Parlamenti consensu & assensu, quod minime factum; & quicquid illefecerat fuisse contra iurandum in sua auguratione conceptis verbis coram Deo religiose ab eo firmatum; Ideoque si Papa hoc urgeret ipsi sese viribus quantum poterant maximis, animis præsentibus, oppositis corporibus & facultatibus ad resistendum esse paratissimos. Clamitantque qui legum apices excutiunt Diploma illud R. Ioannis casum

Henricus.
2, Hiberniam ingreditur.
Giraldus Cambr. & MS. penes Baronem Houth.

Synodus
1, & 2.
Cassiliensis & Armachensis.
1186.
Rog. Hovedenus.